

Nr 817

Av herr **Wennerfors**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 48, angående reformering av socionomutbildningen.*

(Lika lydande med motion nr 672 i Första kammaren)

I enlighet med socionomutbildningskommitténs betänkande (SOU 1962: 43) förordas i proposition nr 48 angående reformering av socionomutbildningen att kravet på för praktik skall bortfalla.

Som skäl för avskaffandet av för praktiken har bl. a. anförts att den i sin nuvarande utformning i kvalitativt avseende är mycket ojämn, att den inte ger några djupgående erfarenheter och att arbetsuppgifterna från utbildningssynpunkt är av ringa värde. Vidare anses det från samhällsekonomisk och studiesocial synpunkt vara mindre lämpligt att den egentliga yrkesutbildningen uppskjutes. Jag anser att dessa skäl inte är tillräckligt tungt vägande. Andra och därtill mycket starka skäl talar för att viss för praktik bör krävas.

Jag är övertygad om att praktiska erfarenheter från exempelvis kommunernas sociala och kamerala förvaltning, från sjukvårdsadministration, från socialvård eller näringslivets personaltjänst är mycket värdefulla för de teoretiska studierna. Detta gäller särskilt vissa ämnen. Social metodik är t. ex. ett sådant ämne där kännedom och erfarenheter från den sociala förvaltningens funktioner är nödvändiga för meningsfyllda studier. Den nyblivne studenten har i allmänhet inte dessa erfarenheter.

Det är ett känt faktum att erfarenheter av arbetslivet allmänt sett är av stort värde för vederbörandes utveckling och mognad. Kravet på mognad och personlig lämplighet är alldeles särskilt motiverat med tanke på de arbetsområden inom vilka socionomer är verksamma. För praktiken kan gynnsamt påverka mognadsutvecklingen, vilket icke minst är av synnerligen stort värde från yrkesvalssynpunkt. Att välja rätt utbildningsväg och yrke ligger i alla parter intresse. Den unge praktikanten kan t. ex. finna efter en tids arbete att han inte har förutsättningar, intresse eller lämplighet för detta yrkesområde och kan då sikta på en annan utbildningsväg. Fördelen härmed överväger klart den uttalade nackdelen att för praktiken uppskjuter den egentliga yrkesutbildningen. Det bör i detta sammanhang även beaktas att ett uppskjutande av den egentliga yrkesutbildningen i många fall just kan bero på felval.

Det största värdet med för praktik utgör enligt min mening således yrkes-

valsaspekten. Jag vill emellertid särskilt framhålla att förpraktiken icke bör bli ett högskolans instrument för gallring.

I socionomutbildningskommitténs betänkande framhölls olägenheten med det osäkerhetsmoment som det innebär för den studerande att han först efter förpraktiken vet om han kommer att vinna inträde vid högskolan. Jag anser att det är väsentligare med det säkerhetsmoment som det innebär för den studerande att han efter förpraktiken har bättre förutsättningar att välja rätt yrke. Vidare kan det påpekas att anförda osäkerhetsmoment kan undanröjas om den studerande får möjlighet att söka inträde vid högskolan innan förpraktiken påbörjas. Så är fallet vid vissa andra fackskolor.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av proposition nr 48 måtte besluta om krav på minst sex månaders förpraktik för studier vid socialhögskola.

Stockholm den 17 mars 1964

Alf Wennerfors

Nr 818

Av herr **Fälldin m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 58, med förslag till lag angående ändring i lagen den 17 maj 1963 (nr 114) om semester, m. m.*

(Lika lydande med motion nr 673 i Första kammaren)

Stockholm den 17 mars 1964

Thorbjörn Fälldin

M. Berglund

Tage Magnusson

i Borås

Sigvard Rimås

Gunnar Larsson

Gösta Darlin

i Luttra